

ת"פ 53375/08/15 - מדינת ישראל נגד עבד אל סתאר מסארוה

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 53375-08-15 מדינת ישראל נ' מסארוה (עציר)

בפני כבוד השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עבד אל סתאר מסארוה (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אבישי רובינשטיין

הנאשם - הובא- וע"י ב"כ עו"ד קארין בן עמי

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של ניסיון ליצוא, יבוא, מסחר, הספקה של סמים מסוכנים לפי סעיפים 13 + 19א לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973 (להלן: "הפקודה") ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, והחזקה/שימוש של סמים לא לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א)+7(ג) רישא לפקודה.

על פי המפורט בכתב האישום, ביום **23.8.15** בטיבה החזיק הנאשם בסם מסוכן מסוג הרואין במשקל 5 גרם נטו מחולק ל-15 מנות עטופות בנייר טואלט.

בנסיבות אלה, ניגש הנאשם לג'מאל מסארוה, הושיט את ידו ובה חבילת הסם ואמר לג'מאל "בידאק?" (בתרגום: "רוצה?").

2. בתשובתו לכתב האישום הודה הנאשם כי החזיק בסם לשימוש עצמי בלבד, וכפר בכך שהציע סמים לאחר.

3. על עדי התביעה נמנו:

(1) ע"ת/1-רס"ל יוגב אסייג (עמ' 6-8 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2-שחר לוי (עמ' 8-12 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3-אילן שמע (עמ' 12-15 לפרוטוקול)

4.

מטעם ההגנה העידו:

(1) ע"ה/1- הנאשם (עמ' 15-20 לפרוטוקול)

(2) ע"ה/2- ג'מאל מסארווה (22-26 לפרוטוקול)

5.

דין ומסקנות

לאחר שנדרשתי למכלול הראיות שהובאו בפניי, מצאתי כי עלה בידי המאשימה להוכיח את המיוחס לנאשם בכתב האישום.

אין מחלוקת כי הנאשם נתפס כשבידו שקית ובה 15 מנות הרואין, כפי הודה בעדותו בבית המשפט ובמשטרה, וכן אין מחלוקת לגבי שרשרת הסם (פרו' עמ' 13 ש' 15).

למעלה מן הצורך יובהר כי הוכחה שרשרת הסם מקום בו רס"ב אילן שמע יצא מן הרכב מיד עם איתור הנייר בידו של הנאשם ע"י רס"ב שחר לוי, תפס בידו והוציא ממנה את הנייר ובו שקית הניילון עם הסמים, הכניס את השקית לכיס מכנסיו הימני כמות שהיא, והוציא אותה בתחנת המשטרה, מבלי לפתוח את השקיות, שם סומנו כמוצג (ת/4; עמ' 13 ש' 12).

המחלוקת בתיק זה נסובה סביב תכלית החזקת הסמים על ידו - בין אם לצריכה עצמית של הנאשם ובין אם שלא לצריכה לעצמית- לרבות ניסיון אספקתו לאחר.

פרשת התביעה

ציר פרשת התביעה הוא על עדותם של שני השוטרים שביצעו את מעצרו של הנאשם, **רס"ב שחר לוי**, רכז מודיעין של תחנת קדמה בטיבה (עמ' 8 ש' 20), ו**רס"ב אילן שמע**, בלש ביחידה ללוחמה בפשיעה של תחנת קדמה (עמ' 12 ש' 30)(להלן: "שחר" ו"אילן").

מדו"חות הפעולה של השניים, כמו גם עדותם בבימ"ש, עולה כי ביום **23.8.15** הגיעו בניידת סמויה לבנה מסוג קאיה לעיר העתיקה בטיבה, כאשר שחר נוהג ברכב ואילן יושב במושב ליד הנהג. בהגיעם למקום, פגשו

בג'מאל מסארווה, ע"ה/2 (להלן: "ג'מאל"), המוכר לגורמי המשטרה כסוחר סמים, כשהוא יושב על כיסא בצד הדרך (עמ' 8 ש' 24-25; עמ' 10 ש' 19-20; **ת/2**; **ת/4**; עמ' 13 ש' 1-3, ש' 5), עצרו את הרכב כמטר וחצי ממקום מושבו, ושחרר החל לשוחח עמו דרך חלון הרכב הפתוח (עמ' 8 ש' 26; עמ' 10 ש' 11; עמ' 13 ש' 29-30).

כעבור מספר דקות הגיע הנאשם, כשהוא לבוש בחולצה משובצת, מכנסיים בצבע ירוק וחובש לראשו כובע שחור מפוספס, וניגש לג'מאל בנוכחותם (עמ' 14 ש' 11-12).

משלב זה ואילך, עדותו של שחר מפורטת יותר לגבי תיאור אופן התרחשות האירוע, בשל מיקומו ברכב כפי שיפורט להלן.

מדו"ח הפעולה של שחר עולה כי כשהגיע הנאשם- ניגש לג'מאל, התכופף לעברו ושאל אותו בערבית **"בידאק?"** (בתרגום לעברית- "רוצה?") תוך שהוא מגיש לו את ידו הימנית בה החזיק טלפון סלולרי אדום ונייר טואלט לבן מגולגל בצורת "כדור" (**ת/2**).

בעדותו בבית המשפט חזר שחר ותאר באופן דומה כי כשהגיע הנאשם-ידו הייתה מאוגרפת, (הגם שלא ציין זאת בדו"ח - עמ' 12 ש' 13), וכשהתכופף אל ג'מאל-פתח את היד, שאלו "בידאק?" (עמ' 8 ש' 26-28; עמ' 12 ש' 20-21), ואז זיהה שחר את מנות ההרואין עטופות בנייר טואלט (שם, ש' 28-29; עמ' 9 ש' 27-32; עמ' 11 ש' 2-4; עמ' 12 ש' 15, ש' 17).

הגם שבתחילה לא זכר אם הנייר שראה בידו של הנאשם היה פתוח או סגור, נזכר שחר בעדותו כי הנייר היה פתוח (עמ' 10 ש' 6-7), ראה הלכה למעשה את מנות הסם, ועל כן אמר לאילן לצאת מהרכב (עמ' 11 ש' 6-7).

דברים אלה סותרים במידה מסוימת את התיעוד של השניים בדו"חות הפעולה מהם עולה כי שחר אמר לאילן שירד מהרכב כי לנאשם יש ביד טלפון ונייר (**ת/2**; **ת/4**) - ולא סמים, ואף בדו"ח הפעולה לא ציין שחר שראה סמים בתוך הנייר (עמ' 11 ש' 8-9).

יש לציין כי אף הסברו של שחר לפער זה -בכך שלא הייתה לו שהות לומר לאילן כי הנאשם מחזיק סמים בידו בשל דוחק הזמן והצורך לפעול מהר בסיטואציה האמורה (עמ' 10 ש' 1-2) - אינו מסביר מדוע לא כתב בדו"ח כי ראה סמים בנייר.

מהאמור מתעורר ספק ממשי בשאלה אם בשלב זה ביושבו ברכב ראה שחר את הסמים בידי הנאשם, אם לאו, אולם אין בכך כדי לכרסם בראיות התביעה הואיל ובשלב זה התגבש אצלו ממילא חשד סביר מספיק כדי לעכב את הנאשם ולערוך חיפוש חיצוני על גופו.

לעומת עדותו של שחר, גרסתו של אילן מצומצמת יותר, אולם עולה בקנה אחד עם תוכן עדותו של שחר.

מדו"ח הפעולה של אילן ומעדותו בבימ"ש עולה כי ראה את הנאשם מתכופף לג'מאל ומשוחח עמו, אולם לא שמע את תוכן הדברים (ת/4; עמ' 13 ש' 5-7; עמ' 14 ש' 3).

בהמשך עדותו הודה כי לא ראה את הנאשם מדבר עם ג'מאל בפועל כיוון שמדובר בשניות ספורות, אך הניח כי שוחח עמו לפי תנועת הגוף של הרכינה (עמ' 15 ש' 2-4).

למען הסר ספק יובהר כי גרסתו זו מחזקת את גרסתו של שחר, הואיל ומדובר במילה אחת ששמע את הנאשם אומר לג'מאל, ולא בשיחה ערה וממושכת, לא מן הנמנע כי אילן לא שם ליבו אליה.

מיד לאחר איתור הנייר ו/או הסמים בידו של הנאשם - העיד שחר כי הורה לאילן לצאת אל הנאשם, ובתגובה- אילן יצא מהרכב ותפס את הנאשם, את מכשיר הטלפון, ואת מנות הסם שבידו (עמ' 8 ש' 29-30; ת/2; נ/4), באופן שמתיישב עם עדותו של אילן (עמ' 13 ש' 8; ת/4).

עדותם של **שחר ואילן** הותירה בי רושם מהימן, וגרסאותיהם אמינות ומתיישבות זו עם זו. עדותם מציירת תמונה קוהרנטית ואחידה של האירוע, למעט סתירות פעוטות ושוליות כנ"ל

שלא זו בלבד שאינן מכרסמות במהימנותם, אלא אף מחזקות אותה- הואיל ומצביעות על תיעוד אותנטי של מהלך האירוע.

כך למשל, העובדה לפיה אילן לא שמע את תוכן דבריו של הנאשם לג'מאל, אם בכלל, לא ראה את הנייר בידי ביושבו ברכב, ולא ראה כי הגיש את היד עם הסמים לג'מאל- מחדדת את אמינותו של אילן, שדיווח רק אודות מה שנקלט בחושיו שלו.

יתרה מכך, גרסתו של אילן סבירה והגיונית בנסיבות אלה בהן ישב ליד מושב הנהג - היינו מרוחק מהאירוע ביחס לשחר, שישב ליד חלון מושב הנהג וצפה במתרחש באופן ישיר וקרוב יותר, כשגופו של שחר וגוף הרכב מסתירים לו חלק מהאירוע.

דברים אלה מקבלים חיזוק מקום בו שחר העיד כי הנאשם הגיע מחלקו האחורי של הרכב, עובדה המקשה על אילן, שישב בכיסא הקדמי ליד הנהג, לעמוד באופן מדוקדק על אופן התרחשות הדברים (עמ' 11 ש' 10-12, ש' 31).

כך עולה אף מעדותו של שחר- לפיה אילן לא ראה את הנייר והטלפון בידו של הנאשם כיוון שגוף הרכב הסתיר לו (עמ' 11 ש' 21-25, ש' 27), בעוד שההתרחשות עצמה קרתה בצדו השמאלי ליד חלון הרכב (עמ' 11 ש' 16, ש' 29).

זאת ועוד, על פני הדברים מעלה עדותם של שחר ואילן בבימ"ש ובדו"חות פער בכל הנוגע לסוגיית אגרוף ידו של הנאשם ואיתור הסמים מתוך הרכב, אולם בחינת תוכן עדויותיהם מעלה כי למעשה לא קיימת סתירה בעניין זה.

כשניגש הנאשם לג'מאל -ידו הייתה מאוגרפת, באופן המתיישב עם העובדה כי אחז בטלפון נייד ובשקית ובה 15 מנות סם. הנאשם פתח ידו בעת שהציע לג'מאל לקנות את הסמים, כנוהג רוכל המציג את "מרכולתו", ובהתאם לגרסתו של שחר, ובשלב זה אף הבחין בסמים, ומשיצא אילן מהרכב לעבר הנאשם - אגרף האחרון שוב את ידו, ככל הנראה כאינסטינקט על מנת "להגן" על הסם ו/או על עצמו מפני הפללה (עמ' 12 ש' 10, ש' 17-18).

לאור האמור, ניתן להבין מדוע מעדותו של אילן עולה כי לאחר שירד במהירות מהרכב, תפס את ידו של הנאשם, שהייתה מאוגרפת (עמ' 14 ש' 14) וביקש שיפתח אותה (עמ' 14 ש' 19), למרות ששחר מעיד כי ראה את הנאשם מחלון הרכב, בעודם יושבים ברכב, כשירו פתוחה, מבלי שיש בכך סתירה.

בנסיבות אלה, בעת שערכב אילן את הנאשם מחוץ לרכב -ראה בידו נייר ובו שקית ניילון שקוף המכיל הרואין המחולק ל- 15 מנות (עמ' 13 ש' 8; עמ' 15 ש' 1; ת/4), כשביד שמאל החזיק מכשיר טלפון נייד, וביד ימין-את נייר הטואלט המגולגל ובו מנות ההרואין (עמ' 13 ש' 8-9).

הגם שקיימת סתירה בין עדותם של אילן ושחר בכל הנוגע לשאלה האם הנאשם החזיק את הנייר והטלפון ביד אחת או בשתי ידיים נפרדות (ת/4; עמ' 14 ש' 5-6, ש' 16-17, ש' 22-26, ש' 28-29) הרי שאין מדובר בפרט מהותי היורד לשורש הסוגיה השנויה במחלוקת, מקום בו אין חולק כי הסמים נשוא תיק זה, נתפסו ביד הנאשם, ושייכים לו.

יובהר כי לא מצאתי כל כרסום במהימנותו של אילן אף בנוגע לעובדה לפיה מחד גיסא העיד שלא שמע את תוכן דברי הנאשם לג'מאל ולא ראה את תכולת ידו, ומאידך- ידע לתאר את לבושו של הנאשם. דבר זה מובן נוכח העובדה לפיה האינטראקציה בין ג'מאל לנאשם ארעה בפרק זמן קצר של שניות ספורות שעה כששדה ראייתו של אילן מוגבל כאמור לעיל, בעוד שמלבוש הנאשם יכול היה להתרשם בעת שיצא מהרכב וניגש אליו, כמו גם במהלך נסיעתם בניידת לאחר מעצרו של הנאשם ובתחנת המשטרה (עמ' 12 ש' 1-4).

אין חולק כי מיד עם מעצרו ותפיסת הסם בידו, הודה הנאשם כי הסם שייך לו, וטען כי הוא לצורך צריכתו העצמית בהיותו נרקומן, המכור לסמים מזה שנים רבות.

מדו"ח המעצר, כמו גם דו"חות הפעולה של שחר ואילן ועדותם בבימ"ש, עולה כי תגובתו הראשונה של הנאשם הייתה "זה שלי, אני חולה" ואף לשאלתו של אילן- נקב במספר המנות שבידו (ת/2; ת/4; ת/3; עמ' 9 ש' 3-6; עמ' 13 ש' 9-10).

בעדותו בבימ"ש העיד שחר כי הנאשם היה מופתע בעת מעצרו -כיוון שלא זיהה אותם כאנשי משטרה (עמ' 9 ש' 1-2), בניגוד לג'מאל שזיהה אותם ככאלה (ת/5 ש' 51; עמ' 10 ש' 12-15), גרסה המתיישבת עם עדותו של

ג'מאל לפיה הנאשם לא ידע שמדובר בשוטרים (עמ' 25 ש' 22, ש' 23; עמ' 23 ש' 31, ש' 27).

עובדה זו מחזקת את גרסתם של עדי התביעה הואיל ומסבירה כיצד הנאשם חש בנוח להציע סמים לג'מאל בנוכחותם, ללא מורא, ואף עולה בקנה אחד עם עדותו של שחר לפיה בתגובה לשאלתו של הנאשם "בידאק?" ניסה ג'מאל לסמן לו בידיו ובמבטים בעיניו שילך, הדף את ידו המושטת של הנאשם, וניסה להרחיקו ממנו (עמ' 9 ש' 11-8, ש' 14-17) - התנהגות אותה תאר ג'מאל בדיוק במשטרה לפיה היה נוהג "אם" היה מדובר בסמים (!) (ת/5 ש' 50, ש' 57-58).

בנוסף, זיהויו של ג'מאל כי מדובר בשוטרים מתיישב אף עם העובדה לפיה לא ענה לנאשם, ולא נגע בסמים במהלך האירוע (עמ' 9 ש' 24-26).

תיאור זה של התנהגותו של ג'מאל, אינו מוזכר בדו"ח הפעולה של שחר (עמ' 9 ש' 19-21), חרף העובדה שמדובר בפרט מהותי.

עם זאת, אין בכך כדי לקעקע את אמינותו של שחר, הואיל והשמטת פרטים אלה סבירה (הגם שאינה תקינה) מקום בו דו"ח הפעולה נכתב רק בהגיעם לתחנת המשטרה (עמ' 11 ש' 9; עמ' 13 ש' 20-23) - שאז התמקד בפירוט ניסיון המכירה ותפיסת הסמים בידו, המהווים את לב ליבו של התיק.

מהימנותם של השוטרים מתחזקת נוכח הקפדתם להעיד רק אודות מידע שנתפס בחושיהם, ומבלי להסס לאשר פרטים שאינם מטיבים עמם.

כך למשל, אילן אינו פוסל בעדותו את האפשרות לפיה כיוון שלא שמע את תוכן השיחה בין הנאשם לג'מאל - ייתכן כי לא שוחחו (עמ' 15 ש' 5-7), מעיד כי הגם שראה את הנאשם מתכופף לכיוונו של ג'מאל לא הבחין בשום דבר נוסף, וכי הוא עצמו לא ראה ביושבו ברכב את נייר הטואלט בידו (עמ' 14 ש' 7-8; עמ' 15 ש' 9), ומודה כי לא הזהיר את הנאשם מפני הפללה עצמית טרם שברר עמו לגבי החומר שנתפס בידו (עמ' 15 ש' 13-15).

שחר, לעומת זאת, הודה כי לא חשב לצלם את ההתרחשות למרות שיש לו מצלמה במכשיר הטלפון הנייד (עמ' 10 ש' 26-32; עמ' 11 ש' 1).

בנסיבות אלה, יש בגרסתו של שחר לעניין ניסיון המכירה ובגרסתו של אילן המחזקת אותה בנקודות מהותיות, לצד תפיסת הסמים בידו של הנאשם בעת האירוע-מבלי שיהיה לנאשם הסבר סביר לנסיבות אלה- די כדי להרשיעו.

גרסת הנאשם

לעומת גרסתם של עדי התביעה, **הנאשם** הותיר רושם בלתי מהימן בעליל הן בעדותו בבימ"ש והן בחקירתו במשטרה, ובחינת גרסתו מעלה כי זו רווית סתירות רבות ומהותיות, אינה סבירה, ואינה מתיישבת עם השכל הישר.

על פי גרסתו, הינו נרקומן המשתמש בסמים החל משנת 1987 מידי יום ביומו (**נ/3**; עמ' 16 ש' 4-3; **ת/1** ש' 52), והסמים שנתפסו על גופו באירוע- הינם לצריכה עצמית.

את כמות הסם שנתפסה על גופו הסביר הנאשם בכך שנוהג להשתמש ב- 10 מנות מידי יום (עמ' 16 ש' 22-23, ש' 28, ש' 25, ש' 32), וכיוון שמדובר בסם מעורבב בחומרים נוספים, ולא סם "נקי" - יש לו צורך בכמות של 15 מנות ששוות ערך לכ-10 מנות "נקיות" כדי לא לסבול מתסמיני גמילה של "קריז" (עמ' 16 ש' 30).

עוד העיד בבימ"ש כי משתמש בסמים החל מהבוקר כל שעתיים- שלוש (עמ' 17 ש' 13-14), וכי עלות מנה הינה 50 ₪ (עמ' 17 ש' 19-20).

ברי כי מדובר בגרסה כבושה, שלא נמסרה על ידו במשטרה. אדרבא- בחקירתו במשטרה טען ש"אינו יודע" באיזו כמות משתמש מידי יום, למרות שנשאל על כך במפורש (**ת/1** ש' 54-56), כל זאת מבלי שיהיה בידו הסבר סביר לכך למעט ש"לא היה מרוכז" כיוון שהיה ב"קריז" (עמ' 18 ש' 29-31).

בנוסף, גרסתו זו של הנאשם לפיה שימשו מנות הסם לצריכתו העצמית (**ת/1** ש' 35) -אינה מתיישבת עם האישור הרפואי בעניינו ממנו עולה שדיווח על התמכרות לסם מסוג קוקאין בלבד (**נ/1**), ואינו מאזכר הרואין כלל.

הנאשם לדידו מכחיש לחלוטין את גרסתם של השוטרים, שנמצאה כאמור מהימנה ואמינה בעיניו.

אליבא הנאשם, עבר במקום האירוע בדרכו לקנות סיגריות בעיר העתיקה בטייבה, כשבדו הסמים ומכשיר טלפון הנייד (עמ' 16 ש' 18-21), והשוטרים התנפלו עליו- מבלי שדיבר עם ג'מאל כלל. מטבע הדברים מכחיש הנאשם אף שהושיט את ידו עם הסמים לג'מאל, וכי ואמר לו "בידאק?" (עמ' 17 ש' 2-4).

יש לציין כי אף זו גרסה כבושה של הנאשם, שבחקירתו במשטרה לא הסביר את הימצאותו במקום בכך שהלך לקנות סיגריות, לטענתו -כיוון שלא היה מרוכז, ולא שאלו אותו על כך (עמ' 19 ש' 10).

יצוין כי "הסבר" זה נסתר מניה וביה נוכח העובדה כי הנאשם נשאל במפורש בחקירתו מספר פעמים מה עשה בבוקר עובר לאירוע (**ת/1** ש' 10, ש' 16, ש' 20) והוא התחמק באופן מובהק ממתן תשובה, קל וחומר שלא אזכר את גרסתו הנ"ל בבימ"ש (עמ' 19 ש' 11-14).

לא זאת אף זאת, שבהמשך עדותו משנה הנאשם את "הסברו" וטוען כי לא סיפר על כך הואיל ושמר על זכות השתיקה בחקירה (עמ' 19 ש' 11-14).

למעשה, ראשית ראייה לעניין עבירת הניסיון למכירת סמים עולה כבר נוכח תשובתו של הנאשם בחקירה לשאלה מדוע הציע את הסמים שבשקית לג'מאל, לפיה ענה "**אני רוצה להגיד את זה בבית משפט**" (ת' 1 ש' 38-39). העובדה לפיה בבימ"ש מכחיש הנאשם תשובתו זו- רק מחדדת את היותה מפלילה (עמ' 20 ש' 1-5).

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו הסמים הוצעו ע"י הנאשם לג'מאל- המוכר כנרקומן, סוחר סמים בעצמו, ובעל הרשעות רבות בתחום (עמ' 22 ש' 15-16, 20-21 ש' 12; עמ' 24 ש' 22).

הנאשם כבש את עדותו גם בכל הנוגע לשאלת המקור ממנו קנה את הסמים, כאשר במשטרה סרב לענות על כך, וטוען כי "לא יודע" מהיכן השיג את הסמים, מנסה להתחמק בתשובה בכך שהוא אדם חולה וצריך רופא, ולבסוף אומר במפורש שלא יסגיר ממי קנה את הסמים (ת' 1 ש' 32-37; ת' 1 ש' 70-72), ובבימ"ש -טוען לראשונה כי קנה את הסמים מ"**אחד מהשטחים**" (עמ' 19 ש' 17).

אף בעניין זה סותר עצמו הנאשם בגרסתו, כשמחד- מעיד שלוקח ממנו את הסמים ולא קונה, ומאידך- מעיד שמשלם לו עבורם (עמ' 19 ש' 16-21).

הנאשם ממשיך להסתבך בשקרים בסוגיה זו כשנשאל בבימ"ש לפרש סירובו לענות על כך במשטרה - וטוען כי כביכול לא נשאל-טענה שאינה נכונה (ת' 1 ש' 70-71; עמ' 20 ש' 18-21).

ג'מאל, שהעיד כעד הגנה בתיק, מכחיש אף הוא בעדותו כי הנאשם שאלו "**בידאק?**" ושהציע לו לקנות סמים (עמ' 23 ש' 30-31).

על פי עדותו, בעת שעמד ליד ביתו- הגיעו אליו השוטרים ברכב, והחלו לדבר עמו. כעבור מספר דקות ניגש אליו הנאשם, ישב לידו, והם לא הבינו מה יש לו (עמ' 23 ש' 17-19), אך שחר אמר לאילן "הנה עוד נרקומן בא" ולא התייחסו אליו (עמ' 23 ש' 19).

כעבור מספר דקות, טוען ג'מאל כי ישיבתו של הנאשם במקום הפריעה לשוטרים, הם עשו עליו חיפוש, תפסו על גופו את הסמים, ועצרו אותו (עמ' 23 ש' 19-22; ת' 5 ש' 46-47), ואף הוא עצמו נעצר כעבור מספר שעות והובא לתחנת המשטרה, שם איימו עליו שיעיד כי הנאשם הציע למכור לו סמים- אחרת "ילבישו" עליו תיק (עמ' 23 ש' 22-25).

למותר לציין כי גרסתו של ג'מאל בבימ"ש הינה כבושה, בדומה לגרסת הנאשם, השונה באופן מהותי מגרסתו במשטרה, שם מסר כי בעת שהגיע הנאשם למקום הציע לו לקנות מכשיר טלפון נייד בנוכחות השוטרים, והוא סירב (ת' 5 ש' 12-13).

רק לאחר מכן מתאר כי הנאשם התיישב לידם, והשוטרים בתגובה- ערכו עליו חיפשו (ת' 1 ש' 13-14).

אין חולק כי מדובר בשינוי גרסה מהותי ומשמעותי- הואיל ובעדותו בבימ"ש השמיט ג'מאל לחלוטין את עניין ניסיון מכירת מכשיר הטלפון הנייד, לא מתאר כל אינטראקציה עם הנאשם, לרבות דיבור, בעוד שבמשטרה -מתאר אינטראקציה של שיחה ממש -בה הציע הנאשם למכור לו מכשיר טלפון, והוא בתגובה סירב. בנוסף, גרסה זו מסבירה את הגעתו והימצאותו של הנאשם במקום, בניגוד לגרסה בבימ"ש המתארת את הנאשם כתימהוני שהגיע והתיישב במקום ללא כל מטרה.

משנשאל ג'מאל על סתירה זו במפורש בבימ"ש, טוען לפתע כי כלל "לא זוכר" אם הנאשם הציע לו לקנות טלפון נייד או לאו (עמ' 24 ש' 18), וכי אולי הוא "מבולבל" ואינו זוכר (עמ' 25 ש' 5-7) וחוזר וטוען כי אינו זוכר את תיאורו האמור במשטרה (עמ' 25 ש' 8-9).

משהסתבר בשקרו מנסה ג'מאל לטעון טענה מופרכת אחרת לפיה "אולי אמרתי בטעות שהוא הציע לי פלאפון" (עמ' 25 ש' 13).

לא זו בלבד כי אין חולק שלא ניתן לתאר סיפור אירוע כגון זה "בטעות", אלא שטענה זו אף היא נסתרת בהמשך עדותו של ג'מאל עת נשאל מדובר לא רצה במכשיר הטלפון הנייד וטוען כי לא רצה הואיל ויש לו מכשיר טלפון (עמ' 25 ש' 20) - באופן ממנו משתמע כי חוזר ומאשר את הגרסה של מכירת הטלפון, ומגדיל לעשות כש"מגבה" מעשה זה בטענה כללית כי אנשים במקום מגוריהם נוהגים למכור מכשירי טלפון ניידים בשביל כסף (עמ' 25 ש' 25).

סתירה זו מתחדדת נוכח התעקשותו של ג'מאל במשטרה באופן מגמתי מובהק, מספר פעמים, כי לא ראה דבר בידיו של הנאשם מלבד הטלפון (ת/5 ש' 20), וכי הנאשם הציע לו רק טלפון (ת/5 ש' 28, ש' 30, ש' 37), כפי שאף עולה מעדותו של רס"ל יוגב אסייג שגבה את הודעתו במשטרה (עמ' 7 ש' 16-17) ובבימ"ש- "נשכח" הדבר מליבו כליל.

הנה כי כן, לא זו בלבד שג'מאל סותר עצמו בעדותו- אלא שגרסה זו של מכירת הטלפון כלל לא בא זכרה בעדותו של הנאשם (!).

בנסיבות אלה, גרסאותיהם של הנאשם וג'מאל אינן מהימנות בעיניי וסותרות לחלוטין. הם הותירו רושם מגומגם, בלתי אמין, כשכל אחד- מצייר תמונה אחרת של האירוע (אף זאת- תוך סתירות פנימיות בכל עדות), ועל כן אני מעדיפה את עדותם של עדי התביעה.

בחינת עדותו של הנאשם מעלה שלל סתירות פנימיות ופירויות, המכרסמות במהימנותו כליל:

כך, בחקירתו הנגדית של הנאשם התגלתה סתירה בכל הנוגע לאופן מימון הסמים אותם צורך: מחד גיסא -העיד כי מקבל סך של 3,000 ₪ מביטוח לאומי (עמ' 17 ש' 21-22), ומשכורתה של אשתו הינה ע"ס 150-200 ₪ ביום (עמ' 17 ש' 23-24), בעוד שמאידך- עלותן של 10 מנות סם מידי יום (כפי שהעיד כי צורך) הינה 500 ₪ ביום - ו-15,000 ₪ בחודש- באופן שאינו מתיישב עם הכנסותיו החודשיות, אף לא בקירוב.

משמעומת הנאשם עם הפער האמור- ניסה ליישב זאת בכך שלוקח כסף גם מאחותו שגרה עמם, ומשנה גרסתו לפיה לא משתמש ב-10 מנות מידי יום, כי אם לפעמים פחות (עמ' 17 ש' 27-28).

בנוסף, אין בפיו הסבר למקור הכסף ליתר כלכלת הבית ולהוצאות מחייה, כמו גם תשלום חובות הקיימים אליבא דברי אשתו (עמ' 18 ש' 5-6), וטוען בעלמא כי הם "מסתדרים" ומתפרנסים ממשכורתן של אשתו ואחותו (עמ' 17-31-32).

גרסה זו סותרת את האמור ברישא עדותו, לפיה אין לו הכנסה מלבד משכורתה של אשתו וקצבת ביטוח לאומי (עמ' 16 ש' 1-2), וכן סותרת את טענתו לפיה לא נזקק ליותר מ-10 מנות סם מידי יום בשל היותן מנות שאינן "נקיות" (עמ' 16 ש' 30).

זאת ועוד, דברים אלה כלל לא הוזכרו בחקירתו במשטרה, כיוון שלטענתו -לא נשאל על כך (עמ' 18 ש' 10-11) -טענה שאינה נכונה בכל הנוגע לכמות הסם בו משתמש מידי יום, כמו גם הסבר לכמות שנתפסה על גופו, מידע אודותיו נשאל במפורש בחקירתו במשטרה אולם סרב לענות (ת' 1 ש' 48, ש' 50, ש' 54, ש' 56, ש' 74).

סתירה נוספת שעולה נוכח גרסת הנאשם נוגעת לטענתו לפיה בעת חקירתו במשטרה היה ב"קריז" וסבל מתסמיני גמילה (עמ' 16 ש' 13-14).

מעדותו של רס"ל יוגב אסייג, שחקר את הנאשם (עמ' 6 ש' 10-18; ת' 1), עולה כי לא התרשם שהנאשם חולה במהלך חקירתו.

הנאשם טען כי הינו אדם חולה באופן כללי, והגם שרעד -תקשר איתו, היה בשליטה, וענה בהקשר בו נשאל (עמ' 6 ש' 25-26; עמ' 8 ש' 4).

בנוסף, הנאשם נשאל אם רוצה להתייעץ עם עו"ד טרם החקירה, ואף ניתן לו לשוחח בטלפון עם אשתו לצורך כך, ולבסוף ויתר על ייצוג עו"ד במהלך החקירה, אלא רק בבימ"ש (ת' 1 ש' 3-7; עמ' 6 ש' 24-25).

בנקודה זו יוער כי הנאשם לא נחקר לאחר שחרורו מאשפוז הואיל ועל פי אסייג לא היה אחראי על הטיפול בתיק, למעט חקירתו הראשונית של הנאשם (עמ' 7 ש' 7-8) והוצאת צווי חיפוש למכשירי הטלפון הניידים של הנאשם וג'מאל (עמ' 7 ש' 13, ש' 23-26; עמ' 8 ש' 12-14).

הגם שתקינות ההליך חייבה חקירה נוספת של הנאשם לאחר אשפוזו, כמו גם ביצוע עימות נוסף בין הנאשם לג'מאל לאור הפער בגרסאותיהם לעניין החזקת הסמים בידיו הנאשם ביחד עם מכשיר הטלפון (עמ' 8 ש' 9)- הרי שאין במחדלים אלה כדי לפגום בתשתית הראייתית שהציג המאשימה דנן.

לא זו בלבד שמסרטון תיעוד חקירתו של הנאשם (ת1א) ניכר כי בחלקה הארי של החקירה הוא יושב, משתף פעולה ועונה לשאלות, כפי שהעיד אף החוקר רס"ל יוגב אסיג (עמ' 8 ש' 5), ורק בתום החקירה טוען כי נמצא ב"קריז", נראה בחלקו השני של הסרטון כשהוא מכופף קדימה על כסאו, והחוקר מציין כי הנאשם רועד (ת1 ש' 76), אלא שאף תוכן החקירה מעלה כי מבין את השאלות, עונה עליהן בהקשרן, ובוחר היטב את השאלות עליהן מסרב לענות או שמהן מנסה להתחמק.

נוכח האמור, משנה הנאשם גרסתו, ומודה בבימ"ש כי למעשה לא היה ב"קריז" בעת האירוע השטח ובעת שנכנס לחקירה במשטרה, ואילו רק במהלך החקירה החל להרגיש חלש (עמ' 19 ש' 29, ש' 22-27).

יתרה מכך, אליבא גרסתו - במהלך הבוקר עובר לאירוע השתמש מספר פעמים בסמים בהתאם לתדירות שפרט לעיל (עמ' 19 ש' 1-2). בנסיבות אלה, שהובא לתחנה היה אחרי שימוש בסמים ולא במצב בו סביר כי יופיעו אצלו תסמיני גמילה (עמ' 17 ש' 16; עמ' 19 ש' 5-6).

משהבין הנאשם את חוסר ההיגיון בגרסתו זו- שינה וטען כי לפעמים חש ברע בשל מחלת הסוכרת בה לוקה (עמ' 19 ש' 4), ולאחר מכן שינה גרסתו בשנית לפיה נלחץ בחקירה ועל כן נכנס למצב של "קריז" (עמ' 19 ש' 7-8; עמ' 20 ש' 21).

למען הסר ספק יובהר כי הגם שאושפז בבית חולים לאחר החקירה, אינה מעלה ואינה מורידה לעניין זה, הואיל והתרשמתי כי מסר הודעתו במשטרה באופן חופשי ומרצון ללא דופי, ומבלי שיהיה במצבו הרפואי כדי להשליך על תוכן עדותו, כמו גם על זכות השתיקה בה בחר פעמים רבות.

בכך לא סגי: אף סוגיה פשוטה כטיב היכרותם של הנאשם וג'מאל- לוטה בערפל נוכח עדויותיהם של השניים.

במשטרה טען הנאשם שאינו מכיר את ג'מאל (ת1 ש' 24), ועל כן אינו יודע להסביר את גרסת השוטרים לפיה ניגש לג'מאל ודיבר איתו (ת1 ש' 27-28), ובהמשך החקירה- טוען כי אין לו מה לענות לשאלה האם הוא בקשר עם ג'מאל (ת1 ש' 64-65).

עם זאת, **בבימ"ש** הנאשם טוען בתחילה שמכיר את ג'מאל כמו את כולם בכפר (עמ' 17 ש' 6), אך בהמשך מעיד שלא מכיר אותו (עמ' 18 ש' 19).

למותר לציין כי הנאשם מעומת עם חוסר ההיגיון שבכל אחת מהגרסאות האמורות:

ככל שמכיר את ג'מאל- מדוע לטענתו עבר במקום מבלי אפילו לברכו לשלום. על כך השיב הנאשם כי אין לו על מה לדבר איתו, והם לא מתעניינים זה בזה (עמ' 17 ש' 8-9).

ככל שאינו מכיר את ג'מאל- מדוע ניגש אליו בנוכחות השוטרים ושוחח איתו? לא כל שכן לקנות דבר מה? יש לציין כי משנשאל על כך במשטרה ונותר ללא מענה -סרב לענות על כך בחקירה (ת1 ש' 26, ש' 45, ש' 48, ש' 50, ש' 59, ש' 61).

בנוסף, הדבר אינו מתיישב עם העובדה כי בעת שהושבו יחד בחדר כתרגיל חקירה, שוחחו ביניהם וסיפרו אחד לשני על תוכן חקירותיהם- עובדה אותה הכחיש הנאשם בבימ"ש למרות שמתועדת במזכר (נ/5; עמ' 18 ש' 20-24).

חרף האמור לעיל, **ג'מאל** מעיד כי מכיר את הנאשם כנרקומן המכור לסמים (עמ' 23 ש' 26-29), חוזר על כי מכיר את הנאשם "**פחות או יותר**" (עמ' 24 ש' 11-12), מכיר אותו **בפנים** (ת/5 ש' 18, ש' 23-24, ש' 26), אך לא ידע את שמו טרם המעצר (ת/5 ש' 6; עמ' 24 ש' 13-14). עם זאת, בהמשך מעיד על עצמו כמי שמכיר את הנאשם "**טוב**" (עמ' 24 ש' 18).

יש לציין כי דברים אלה סותרים לחלוטין את עדותו במשטרה לפיה אין ביניהם שום קשר ושום הכרות מוקדמת (ת/5 ש' 38-39, ש' 43).

עם זאת, ג'מאל מגלה בקיאות בנסיבות חייו של הנאשם כאשר יודע להעיד כי הנאשם חייב כיום כסף לאדם ממנו קנה סמים בעבר (עמ' 24 ש' 2-4), באופן שאינו מתיישב עם "הכרות בפנים" בלבד, ובאופן דומה- ג'מאל אינו יודע להסביר במשטרה מדוע בחר הנאשם לפנות דווקא אליו בהצעה למכור לו מכשיר טלפון לאור היכרותם הקלושה (ת/5 ש' 65).

העדר הסבר סביר מצד הנאשם לאינטראקציה עם ג'מאל באירוע, גרסאותיהם הסותרות של השניים בנוגע לטיב היכרותם, והעובדה לפיה הנאשם עצמו העיד כי העימות עם ג'מאל הוא שהכריעו מבחינת הלחץ בו היה נתון וגרם לקריסתו בתא ולאשפוזו (נ/6; נ/2; עמ' 16 ש' 14-15; עמ' 20 ש' 7; נ/1; עמ' 7 ש' 1-4) -טענה הנתמכת אף בגרסתו של ג'מאל (עמ' 25 ש' 31; עמ' 26 ש' 1, ש' 8-9) - מלמדות כי הקשר בין ג'מאל לנאשם אינו תמים כפי שניסו להציג.

מלבד הסתירות בגרסת הנאשם, במהלך חלק ניכר מחקירתו במשטרה, בעיקר בכל הנוגע למכירת סמים לג'מאל, שמר על שתיקה, התחמק ממענה לשאלות החוקר, ושאלות אלה אף עוררו את כעסו (ת/1 ש' 42-45), למרות שהוזהר כי הדבר עלול לשמש לרעתו בבית המשפט (ת/1 ש' 41, ש' 19), ומבלי לתת הסבר חלופי המניח את הדעת לנסיבות בהן נתפס (עמ' 19 ש' 30-31).

אף בבימ"ש הנאשם מסרב לענות ממי קנה את הסמים שנתפסו על גופו (ת/1 ש' 33; עמ' 19 ש' 16-21), סרב לשתף פעולה בעימות עם ג'מאל, ושמר על זכות השתיקה (עמ' 16 ש' 14-15; עמ' 20 ש' 7), סרב למסור בחקירה באיזו כמות סמים משתמש מידי יום (עמ' 18 ש' 29-31), טען כי לא יודע כמה גרם יש במנת סם (עמ' 20 ש' 11), טען כי הינו "נרקומן" ו"חולה" כל אימת שרצה להתחמק ממתן תשובה בחקירה (ת/1 ש' 9, ש' 21, ש' 36-37) וכיו"ב.

יש לציין כי לא זו בלבד שטענת הנאשם במשטרה ובבימ"ש לפיה כביכול אינו יודע כמה גרם מכילה כל מנת סם, אינה סבירה והגיונית בנסיבות בהן אין חולק כי הינו נרקומן המשתמש בסמים באופן תדיר ואינטנסיבי, אלא שאף אינה נסתרת בעדותו שלו כאשר מכחיש כי הכמות שנתפסה על גופו הכילה 5 גרם הרואין נקי (עמ' 20 ש' 12).

16-17), באופן המעיד כי מודע לכמויות הסם הנמכרות בכל מנה.

ג'מאל הותיר אף הוא רושם בלתי אמין וחמקמק, וגרסתו אינה סבירה ואינה מתיישבת עם ניסיון החיים, בכל הנוגע להימצאותו של הנאשם במקום, לא כל שכן עם הטענה כי ניסה למכור לו מכשיר טלפון נייד.

בשולי הדברים יוער כי לא מן הנמנע שמדובר בעד מעוניין החושש כי ככל שהנאשם יורשע בניסיון לסחר בסמים- ייתכן כי יבולע לו עצמו, כמי שהסמים הוצעו לו כקונה פוטנציאלי, לא כל שכן מקום בו לחובתו הרשעות קודמות רבות ומאסרים בגין ביצוע עבירות סמים (עמ' 22 ש' 15-16, ש' 20-21; עמ' 23 ש' 12).

ג'מאל עשה מאמצים רבים בעדותו כדי לחזור ולשכנע כי הגם שהנאשם נרקומן, הוא אינו מוכר סמים. ג'מאל חזר על כך פעמים רבות בעדותו (עמ' 24 ש' 2-4, ש' 6, ש' 19, ש' 29-30).

עם זאת, בסופו של דבר מודה ג'מאל בעדותו כי קיים מצב בו נרקומן מוכר סמים על מנת להשיג כסף ולקנות סמים לצריכה עצמית- כפי שקרה לו עצמו בעבר (עמ' 24 ש' 28-29).

חוסר אמינותו של ג'מאל מתעצם אף נוכח העובדה כי הוא שולל במשטרה כי מזהה את השקית עם מנות הסם שהיו בידי הנאשם (**ת/5** ש' 31-32, ש' 34), בעוד שהנאשם עצמו מזהה את אותה השקית עם הסם -כשלו, ומודה שנתפסה על גופו (**ת/1** ש' 29).

בנסיבות אלה גרסאותיהם של הנאשם וג'מאל הינן כבושות, ללא הסבר מניח את הדעת לשיהוי, אינן מתיישבות זו עם זו, ואף נסתרות בשלל סתירות פנימיות כמפורט לעיל, כל זאת נוכח עדותם הקוהרנטית והמהימנה של השוטרים.

6. לפיכך, ולאור כל המפורט לעיל, הריני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ו, 18 אפריל 2016, במעמד הנוכחים